

מסורת הש"ס

(א) לקמן קרא: [ונחמס ו:]; (ב) [לקמן קרא:]; (ג) [אמר רבא]; (ד) ונחמס עט. ע"ש, (ה) [נפחמס עה:]; (ו) קט. ד"ה וכו' לא; (ז) [דף סו,]; (ח) [פרשת ו]; (ט) פ' ע"ש היטב ולריך יטוב; (י) [ז"ל דמקסן]; (י"א) [ע"ז עה,]; (י"ב) פ"ח ה"ב,]

גליון הש"ס

תורה"ה שאני וכו' ולא שומן. מ"מ קשה להמקשן דפרין והא אמר ר"ה והלא להוסיף דכל זלי מפעפע קשה ממתי' זו דנעץ מוטב: ד"ה אבר וכו' אומר ר"ת דדוקא. עין ע"ז נו ע"ב תורה"ה אכל:

הגהות הב"ח

(א) תוס' ד"ה שאני וכו' והרב ר"י בר ר"מ מפרש: (ב) ד"ה אמר וכו' שלא היה כחזק בסמיך במשהו כרב:

לעזי רש"י

טרישנלש"ט. חזר, מחלחל.

מוסף רש"י

תירומה כו' ואם בשל בנותן טעם. נאסרין המולין לזרים (ובחיים ו:).

גיד הגשה פרק שביעי חולין

צו.

עין משפט נר מצוה

ס א ב מ"י פט"ו מהל' מאכלות אסורות הל' נל טו"ש י"ד סימן קה ספיק ה: סד ג טו"ש"ע שס ס"ח: סה ד מ"י פט"ו מהל' מאכלות אסורות הל' יא סנה לאוין קלא טו"ש"ע י"ד ס' כג:

סו ה מ"י פט"ו מהל' תרומות הל"ט: סז ו מ"י פט"ו מהל' מאכלות אסורות הל' כט:

ז [מ"י] פט"ו מהלכות מאכלות אסורות הלכה ג:]

רבינו גרשום

למימר דחלב לאוניו לא מטא אפילו הכי אסור: רב הונא בר יהודה אמר כוליא בחלבא הוה. כלומר הא עובדא בבנישחא דמעון לא גרי שצלאו בחלבו הוה דאי הוה [הכין] ודאי הוה אסור דמפעפע אלא כוליא בחלבא הוה דהכוליא לא בלעא (א) דגומרי מישב שיבי: רב אדא בר אבהו אמר כולכית באילפס הוה כלומר דג טמא שבישלו עם דגים טהורים ואתו שאלו וכו': קפילא ארמאי. אופה בכרי: מין שאניו מינו דהיתרא כו' כגון חולין ותירומה דליטעמיה כהן: דאסורא בקפילא כגון בשר בחלב דהוא מין בשאינו מינו. מין במינו דליכא למיקם אטעמא כגון חתיכה של נבלה שנחבלה עם חתיכות טהורות:

(א) נלכארו חיו מוכן דלי"ב כגוי נמי י"ל דמשב שייכי ועוד דמשב שייכי לא שייך רק בדם אכל לא בשמניתי וע"ש.

דבכל מקום שאנו אוסרין כדי קליפה אמאי אין אותו כדי קליפה חזר ואוסר מה שאכלו וצענין זה יאסר הכל אלא היינו טעמא לפי שאין טעם האיסור עובר כלל יותר מכדי קליפה והרב רבי אליעזר ממ"ץ היה מחלק משום דלא אמרינן חתיכה עצמה נעשה נבלה במקצת חתיכה אלא בכל החתיכה ואין זה טעם ועוד מדע דאי לא תימא הכי אין לך צטר מותר לעולם דהא קיימא לן דכל הצטר הנמלח נעשה נבלה צמלחו יום או יומים יש צו טעם מלח יותר ואפ"ה לא אמרינן דמלח שעל הצטר הנאסר מחמת הדם יחזור ויאסור את הצטר אלא ז"ל משום דלע"פ שצנלע בצצטר טעם המלח טעם הדם שצמלח אין נבלע צו כלל:

שאני חלב דמפעפע. לכן אסור אפילו הראש והא דלאמרינן(א) נעץ מוטב על החרס וחזר אליו יטול את מקומו ותו לא היינו משום דרוטב אינו מפעפע כל כך דליר בעלמא הוא * ולא שומן ואי"ת אם כן צמתימין איכא שומן הגיד דמפעפע ואפילו נללה נמי ליסתר כוליה ונראה לר"ת דשמונו של גיד אינו מפעפע והרב (א) ר"מ מפרש כיון דשומן הגיד לא מיתסר אלא מדרבנן דגורו ציה אטו הגיד כשאין הגיד אוסר גם צו לא החמירו ולפירשוו למאי דקיימא לן (לקמן דף טז:) דלזין בגידין צי"ט אפילו נתצטל לא אוסר כמו שאין הגיד אוסר ורבינא דאסר צסמוך גבי הנהו אטמהתא ז"ל דסבר דיש בגידין צי"ט כמנא דצמתימין: **ההוא בחוש**

הוה. מפרש ר"ת כחוש הוה ולכן שרי דחלב כחוש אינו מפעפע ועי"ל כחוש הוה ויש צו מעט חלב וצטל צששים: **כוליא בחלבא** הוה ושריא. לפי שהיה הקרום מפסיק ונראה שזרין להסיר מן הכוליא כדי קליפה לפי שהקרום עצמו מוצלע מן החלב כדאמרינן לעיל (דף גא.) תלתא קרמי הוה ואי"ת ליסתר כוליא משום דמפעפע צה לזבן כוליא דרבי יוחנן גופיה אסר לעיל (דף צא:) לזבן כוליא כדאמרינן דממרט ליה וי"ל כיון דלא אסור אלא מדרבנן אינו אוסר את הכוליא: **אבר בשר בחלב מאן טעים י"ח.** והא דלא פריך אצמתימין (לעיל דף יא:) דירך שנתצטל צה גיד הנשה מלן טעים ליה משום דמשערינן ליה כצטר צלפת אצל קשה דלמתני' דפרק כל הצטר (לקמן דף קח.) דטפת חלב שפלה ע"ה חתיכה צטר אם יש צה צי"ט וכו' הוה מלי למפרך וכן אמתי' דפרק צתרא דמסכת ע"ז (דף עג.) יין צמים ומים ציין צי"ט וי"ל דהתם קל לשער צס' אכל הכא אין קל לשער מה שצלוע צקדרה אלא על ידי טעימיה איך נמי דמשמע ליה דרך צריימא על ידי טעימיה איירי דומיא דתירומה דטעם לה כהן: **סמכין אקפילא.** אע"ג דעוצד כוכבים הוה כיון דקפילא הוה לא משקר שלא יפסיד אומנתו: **אמר רבא ב' ואמור רבנן ב'.** לקמן צפ' כל הצטר (דף ק) פסק הקוטרס כרבי יהודה דמין צמינו לא צטיל מדקס ליה רבי צשיטמיה דקאמר נראין דברי רבי יהודה ורב ושמואל נמי דלמאי תרוייהו כל איסורים צצתורה צמינו צמשהו ותינא כוותיהו צמסכת עבודה זרה צצרק צתרא (דף עג.) ואע"ג דאפילונו עלייהו רבי יוחנן ור"ל התם ותינא נמי כוותיהו שמעינן נמי לאצבי ורבא צצתראי הוו דקמו כרב ושמואל דלייתמר חלל לגו חמר' כו' צמסכת עבודה זרה פרק צתרא (דף סו.) וצמסכת פסחים (דף ג.) נמי פסיק רבא הלכתא חמץ צומנו צין צמינו צין שלא צמינו צמשהו כרב וטעמא דרב מפרש התם דרב צמשהו דלמרל כל איסורין צצתורה צמינו צמשהו ואלא צמינו צחמץ משום דלא צדילי אידי מיניה ואתו לזולוי ציה עד כלן לשון הקוטרס ור"ת אומר דכל זה אינו ראייה דאין הלכה לא כרבי יהודה ולא כרבי ולא כרב ושמואל דהלכה כרבי יוחנן לגבי רב כדאמר צריש צי"ה (דף ז:) וגבי שמואל כדאמר צמי שהוליאורו (ערוצין מ:) ורבי יהושע צן לוי נמי אית ליה לקמן (סח.) צשמעתינ דמין צמינו נמי צטיל דיליף מזורע צשלה דהוי מין צמינו ורבי יהושע צן לוי צר סמכא הוה והלכה כמותו בכל מקום ואפילו לגבי ר' יוחנן צדמשמע צצרק צתרא דמגילה (דף ס.) דלמר רב פפי משמיה דרבא מצי כנישתא לצי רבנן שרי מצי רבנן לצי כנישתא אסור ורב פפא משמיה דרבא אמר איפכא וקאמר התם כותמיה דרב פפי מסתצרא דלמר רבי יהושע צן לוי צית הכנסת מותר לעשותו צית המדרש ואע"ג דרבי יוחנן פליג עליה כדליאת התם מייתי ראייה מר' יהושע צן לוי ומיהו ר"ת עצמא היה דוחה דהא דפליג רבי יוחנן התם דקאמר את הצית הגדול צית שמגדלין צו תפלה איך שמגדלין צו תפלה קאמר להכי מייתי רבי יהושע צן לוי דלרב פפא דלמר איפכא לא הוי לא כרבי יהושע צן לוי ולא כרבי יוחנן ומ"מ ע"ה דלרב דבצדר תנאים ואמוראים פוסק הלכה כרבי יוחנן צו שרי צו כרבי יהושע צן לוי בכל מקום וההיא דחמר' לגו חלל וחמר' חדתא צצעינא אומר ר"ת דליכא לאוקומי צצטל ויין נסך דמודי צהו רבי יוחנן כדאמרינן צמסכת עבודה זרה (דף עג.) מדע דהא רבא גופיה אית ליה הכא דמין צמינו דליכא למיקם אטעמיה צס' ורבינו אפרים היה דוחה דהכא איירי צחמר' חדתא צצעינא וקרי ליה מין צמינו לפי שטעמם שוה ויש להם דין מין צשאינו מינו דהא רבא איל צצרק צתרא דמסכת ע"ז(י) צצר שמה ואין נראה לומר כן דכיון דאלו צצר שמה לא היה קורא אותו מין צמינו ובהקומץ רבה (מנחות כג.) נמי קאמר רבא קסבר רבי יהודה כל מין ומינו ודבר אחר כו' מכלל דרבא גופיה לא סבירא ליה הכי וצפרק כל שעה (פסחים דף ג.) דלמר רבא הלכתא חמץ צומנו צין צמינו צין שלא צמינו צמשהו כרב לא גרס ר"ת צמשהו כרב וכן משמע צה"ג שלא היה כחזק צצפרים (י) כרב שכתב שם מדלאל היצי רבא שיעורא למילתיה ש"מ דאסור צמשהו כרב ועל פי ה"ג מונה צצפרים אלא גרסינן אסור פי' צנותן טעם רבי יוחנן דהתם וסם מפורש אמאי לא פסיק דלדיר כר' יוחנן וכו' פסק צשאלמות דרב אחאי(י) דרבא כרבי יוחנן ומ"מ לא היה ר"ת פוסק הלכה למעשה לחמץ צפסח וכשהיו מוצאין חטה צצתרגולת רותחת צפסח היה מצרין להשהותה עד אחר הפסק ואור"ת דלע"ג דתנן צזהלות (פ"א מ"י) צעופות וצדגים כדי שתפול לאור ותשרף דברי ר"ש אפי' ילפינן איסור מטומאה דחשיב כמעובל הא פליג התם ר' יהודה צן צתירא וקאמר צעופות וצדגים מעת לעת וצשל תורה הלך אחר המחמיר ואפי' גרס צמשהו כרב דילמא שאני חמץ דחמיר טפי דעובר צצל יראה ולא צדילי מיניה ואע"ג דקא מפרש התם טעמא דקאמר רב לטעמיה כו' רבא פסיק כרב ולא מטעמיה וטעמיה דרב משום דסבר בעלמא דמין צמינו צמשהו וגורין צפסח שלא צמינו אטו מינו אצל לרבא אע"ג דבכל איסורין הוי צנותן טעם אפי' צמינו מחמיר לאסור צפסח צמשהו אפי' שלא צמינו ועוד דצצפרים ישנים לא גרסינן רב לטעמיה אלא ה"ג והא רב ושמואל דלמרי תרוייהו כל איסורין צצתורה התם צמשהו שלא צמינו צנותן טעם ומשני רב גזר צחמץ שלא צמינו אטו מינו והא דלא חשיב חמץ צפסח צהדי טבל ויין נסך צצריימא דמסייע לרבי יוחנן משום דטבל ויין נסך הוי שלא צמינו צנותן טעם וחמץ אפי' שלא צמינו צמשהו ואף רבי יהודה גאון פסק דוקא צחמץ קאי רבא כרב אצל צשאר איסורין הילכתא כרבי יוחנן ור"ל ועוד הציא ר"ת ראייה דצצרק התערובת (ונחמס עט:) צשמעמא(י) דחרזן סבר רבי אליעזר צן יעקב דמין צמינו צטל ומשנת ראצ"ק קב ונקי וסחמא דמגרא נמי קאמר הכי צשליה צילה (דף לה:) גבי ר' אבא דלמר מי שנעטר לו קצ חיטים כו' דקאמר שפיר עבידי דלחיוכו עליה דמי"ש חיטים צשעורין דלא דמין צשאינו מינו צטיל חיטין צחיטין נמי נהי דלר' יהודה לא צטיל לרבנן מיצטל צטיל משמע דהכי הלכתא ולהכי אחיכו עליה אע"ג דר' יהודה מיירי התם מכלל דרישא רבנן מ"מ רבנן התם לא איירי צמין צמינו וצה"ג של אספמיא פוסק דחתיכה צצחתיכות צי"ט ומילתא דרבא דלמור רבנן צס' אייתו לפסק הלכה וצקוטרס גופיה פסק צצרק צתרא דמסכת ע"ז (דף סו.) גבי פלוגתא דלאצי ורבא דהלכתא כר' יוחנן דסבר צנותן טעם ויין נסך דקאמר התם צמשהו *אומר ר"ת דדוקא ציין צמתנך לפיי עבודה כוכבים דהא אצמתימין ציין ומים צמים קאי ומים צמים אי אפשר להיות אלא צצתנך וצצתוצת הגאונים [צצכתב יד] רבינו יוסף ט"ע מלא ר"ת יין נסך שנתנך לפיי עבודת כוכבים אסור צנהאג ואינו צטל אפילו צאלף כמו ששינוי(י) ואלו אסורין ואיסורין בכל שהוא וכו' מכלל דסתם י"ס ושאר איסורין חוץ מצטל ויין נסך צין צמינו צין שלא צמינו צנותן טעם וקשה צמסכתא(י) דקתיא אגרידמין עובר כוכבים שטעם מן הכוס והחזיר לחצית אסור קדח צצמינקת ונפלה ממנו טיפה אסור מפני שטיפת יין אסורה ואוסרת בכל שהוא משמע דסתם י"ס אסור בכל שהוא וי"ל דלתיא כר' יהודה דלמר מין צמינו לא צטיל וההיא דקישיקנין דקדים ופסיק עוצד כוכבים אסור צצרק צתרא דמסכת ע"ז (דף עב:) אע"ג דלא מיתסר אלא טיפה הנוגעת צפיו דקסבר נזוק אינו חזר מדשרי צקדים ופסק ישראל יש לפרש דהאי אסור דקאמר היינו דאסור לכמתלה לעשות דאין מצטלין איסור לכמתלה אי נמי למ"ד מין צמינו בכל שהוא קאמר דאסור:

איכא